

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci žalobce: **FinArt,s.r.o.**, IČ 47537787, sídlo Rudná, Riegrova 373, zastoupený **JUDr. Pavlem Dejlem LL.M.,PhD.**,advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **38.190.968,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2014, č.j. 15 C 240/2012 – 477, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 22. dubna 2014, č.j. 15 C 240/2012 – 490,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku II. o věci samé **m ě n í** tak, že se žaloba, aby žalované byla uložena povinnost žalobci částku 25,266.796,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% od 25.4.2013 do zaplacení, **z a m í t á .**

- II.** Žalobce je povinen zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení státu částku 8.864,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. zastavil řízení co do částky 12,924.172,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% p.a. z této částky od 09. 11. 2012 do zaplacení, a to poté, co žalobce vzal v průběhu řízení žalobu v tomto rozsahu zpět. Výrokem II. vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 25,266.796,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% od 25. 04. 2013 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku. Žalobu v části, jíž se žalobce domáhal zaplacení úroků z prodlení z částky 25,266.796,- Kč ve výši 7,05% od 09. 11. 2012 do 24. 04. 2013 zamítl (výrok III.). O náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 257.431,90 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok IV.). Doplnujícím usnesením nepřiznal České republice proti žalované právo na náhradu nákladů řízení státu (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit České republice na náhradě těchto nákladů částku 2.863,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.).

Takto rozhodl poté, co z provedeného dokazování zjistil, že žalovaná již v předběžném projednání nároku a v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 26 C 149/2009 (v němž žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001) shledala nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001, za což žalobce odškodnila. Protože však jde o otázku skutkovou, nikoli právní, zabýval se soud I. stupně skutečností, zda v posuzovaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení skutečně došlo, či nikoli. Poté, co konstatoval, že řízení trvalo od 21. 02. 2001 do 03. 12. 2009, tj. 7 let a 10 měsíců, řízení proběhlo opakovaně na dvou stupních soudní soustavy, jeho předmětem byla otázka, zda nemovitosti zakoupené žalobcem patří či nepatří do konkurzní podstaty úpadce, že soud I. stupně vyhlásil celkem čtyři rozsudky, z nichž tři byly jako nesprávné odvolacím soudem zrušeny, ve věci byl vypracováván znalecký posudek, bylo prováděno dokazování, řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, nejednalo se o věc, která by byla extrémně složitá, ve věci byl shledán jeden delší průtah v trvání cca 1 roku (od srpna 2001 do července 2002), řízení probíhalo poměrně plynule a žádný ze tří vyhlášených prvostupňových rozsudků nebyl natolik přesvědčivý, aby jej bylo možné potvrdit, dovodil, že v daném případě k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce výše uvedeného řízení skutečně došlo.

Soud I. stupně se dále zabýval skutečností, zda- li tento nesprávný úřední postup je v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. K tomuto bylo podle něj nutné předběžně stanovit,

jaká by byla přiměřená délka řízení tak, aby k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení nedošlo, tj. k jakému datu by řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14Cm 69/2001 při obvyklém běhu událostí vzhledem k chování účastníků, chování státu, předmětu žaloby a obtížnosti sporu mohlo být v přiměřené době skončeno. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dospěl k závěru, že obvykle jsou jako spory přiměřené svojí délkou počítány spory trvající při obecně průměrné složitosti s obecně průměrně chovajícími se účastníky řízení a předmětem daného řízení cca tři až čtyři roky. Za stavu, kdy předmětné řízení bylo zahájeno dne 21. 02. 2001, mělo být podle těchto úvah skončeno nejpozději počátkem roku 2005. Pokud by tedy řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 bylo skončeno v této době, bylo by svojí délkou přiměřené podobným sporům. V takovém případě by ke vzniku nesprávného úředního postupu nedošlo. Soud I. stupně zde souhlasil se žalobcem, že konečným rozhodnutím ve věci mohlo být v daném případě druhé rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 136 Cmo 438/2004 – 136 ze dne 20. 12. 2004, kdy řízení probíhalo již čtyři roky, jednalo se o již druhé rozhodování soudu II. stupně a ve věci již měly a mohly být vyřešeny zejména právní otázky týkající se platnosti odstoupení od kupní smlouvy. K tomuto datu mohlo být také ve věci rozhodnuto. Soud I. stupně tak jako rozhodný okamžik, ke kterému mělo být řízení skončeno a ke kterému měly být žalobci vydány nemovitosti z konkurzní podstaty a s tím spojené i navrácení dispozičních práv žalobci jako vlastníkovi uvedených nemovitostí, označil den, kdy nabylo právní moci v pořadí druhé rozhodnutí odvolacího soudu (usnesení Vrchního soudu ze dne 20.12.2004, čj. 136 Cmo 438/2004 – 136), tj. 25. 01. 2005.

K tomuto datu potom posuzoval i žalobní tvrzení a jejich prokázání ohledně tvrzené škody, a to v tom směru, zda-li by v případě, že by žalobce disponoval s předmětnými nemovitostmi již ke dni 25. 01. 2005, tyto při obvyklém běhu událostí prodal a (ne)vznikla by mu tvrzená škoda. Vzal přitom za prokázané, že žalobce dne 22. 01. 2004 informoval Vrchní soud v Praze, že má možnost nemovitosti prodat a splatit tak závazky věřitelům, přičemž skutečnost, že věřitelé požadovali zaplatit své závazky, měl za prokázané ze zápisu z jednání ze dne 22. 10. 2003 a z výslechu svědka C., který v té době působil na pozici zástupce věřitele žalobce.

Soud I. stupně se dále zabýval požadavkem žalobce na zaplacení částky 4.053.320,- Kč, spočívajícím v rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí v Xxx - objektu č.p. xxx s příslušenstvím na st. parc. č. xxx a pozemkových parc. xxx/ a xxx v kat. území xxx ke dni 31. 01. 2005 a cenou, kterou žalobce dosáhl prodejem této nemovitosti po vyloučení této nemovitosti z konkurzní podstaty. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce v řízení prokázal, že pokud by posuzované řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14Cm 69/2001 netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu a mohlo být skončeno ke konkrétnímu datu vytyčeného lednem roku 2005, při obvyklém běhu událostí, tj. pokud by žalobce byl faktickým vlastníkem daných nemovitostí, neboť tyto by již byly v důsledku přiměřeně dlouhého řízení vedeného Městským soudem v Praze z konkurzní podstaty vyloučeny, potom by došlo k jejich prodeji společností Sxxxl, s.r.o., a to za cenu nejméně 5,100.000,- Kč. Rozdíl mezi cenou, za kterou by žalobce nemovitosti prodal v roce 2004/2005 a částkou, za kterou je fakticky prodal po skončení posuzovaného řízení, činí částku 4,151.200,- Kč. Po odečtu zaplacené daně z převodu nemovitosti by žalobce dosáhl čistého zisku 4,053.320,- Kč, což je také faktická výše škody. Soud I. stupně tak shledal žalobu v tomto rozsahu důvodnou.

Na základě obdobné úvahy se dále zabýval i požadavkem žalobce na zaplacení částky 17,279.146,- Kč spočívající v rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí v xxx (pozemek a

stavba parc.č. xxx, č.p. xxx, xxx, bez č.p., xxx č.p. xxx, xxx, bez č.p., pozemek parc.č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx) ke dni 31. 01. 2005 a cenou, kterou žalobce dosáhl prodejem těchto nemovitostí v dobrovolné dražbě po vyloučení těchto nemovitostí z konkurzní podstaty. Jako u předchozích nemovitostí v xxx dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že o koupi nemovitostí v xxx měla k tomuto datu zájem jednak společnost AxxxS, a.s., která chtěla předmětný areál využít pro stavbu nového autosalonu zn. xxx, její cenová nabídka se pohybovala na úrovni 115 mil. Kč, měla přislíbeno financování od banky a byl připraven i text smlouvy o budoucí smlouvě kupní, a jednak existovali i další zájemci, pokud by k realizaci prodeje společnosti AxxxSS, a.s., nedošlo (společnost AxxxS xxxg, a.s., společnost Jxxx xxx xxx xxe). Soud I. stupně tak měl za prokázanou skutečnost, že pokud by nemovitosti byly k dispozici, byly by při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou prodány. Protože tyto nemovitosti byly žalobcem prodány v dobrovolné dražbě až dne 26.10.2011 za částku 81,600.000,- Kč, pak částku ve výši 17,279.146,- Kč, představující rozdíl mezi cenou, za jakou by žalobce prodal nemovitosti v roce 2005 (tj. částkou 112,500.000,- Kč), a cenou dosaženou v rámci dražby (tj. 81,600.000,- Kč) tj. rozdíl ve výši 30,900.000,- Kč, po odpočtu čistého provozního příjmu z těchto nemovitostí od roku 2005 do roku 2011 ve výši 13,620.854,- Kč, považoval za škodu, která mu fakticky vznikla v souvislosti s nepřiměřeně dlouhým soudním řízením.

Žalobci konečně přiznal též nárok na náhradu škody ve výši 3,934.330,- Kč, představující žalobcem zaplacenou vyšší daňovou povinnost v podobě daně z příjmu právnických osob. Došlo-li by totiž k prodeji nemovitostí již v roce 2005, činila by daňová povinnost za období roku 2005 – 2011 částku 0,- Kč. Soud I. stupně tak posoudil i tento nárok žalobce jako plně opodstatněný.

Protože žalobce uplatnil svůj nárok u žalované dne 24. 10. 2012, přičemž podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4037/2011 je možné požadovat zákonný úrok z prodlení až po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku u žalované, soud I. stupně přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení až od 25.4.2013. Nárok na úhradu úroků z prodlení požadovaných žalobcem do tohoto data zamítl jako nedůvodný.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., tedy s přihlédnutím k poměrnému úspěchu účastníků, když přihlédl k tomu, že žalobce měl ve sporu úspěch v rozsahu 32,3%, takže mu přiznal nárok na náhradu vzniklých nákladů ve výši 257.431,90Kč.

O náhradě nákladů řízení státu rozhodl s odkazem na ust. § 148 odst. 1 a § 150 o.s.ř., když přihlédl jednak k výše zmíněnému poměrnému úspěchu účastníků a jednak k tomu, že na straně žalované jde o tutéž osobu, již by měla být náhrada těchto nákladů přiznána.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Žalobce v odvolání, které směřovalo pouze proti výroku IV. o nákladech řízení, namítl, že soud I. stupně nesprávně určil, že žalobce měl ve sporu úspěch pouze v rozsahu 32,3%, když je zřejmé, že pokud žalovaná částka činila 38,190.968,- Kč a žalobci byla přiznána částka 25,266.796,- Kč, představuje jeho procesní úspěch 66,16%. V takovém případě, představovala-li celková výše nákladů vzniklá žalobci (a konstatovaná i soudem I. stupně) částku 797.002,80 Kč, měla mu být přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 527.297,10 Kč. Žalobce uvedl, že soud I. stupně měl zohlednit při rozhodování této otázky též skutečnost, že žalovaná nebyla v řízení zastoupena advokátem, takže jí žádné náklady

nevznikly, a nebyl proto dán žádný důvod pro úpravu výše procentuálního úspěchu ve věci. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o nákladech řízení změnil a přiznal mu na náhradě nákladů řízení částku 527.297,10 Kč.

Žalovaná v odvolání, které směřovalo proti vyhovujícímu výroku II. o věci samé a výroku IV. o nákladech řízení, namítla, že soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2009 byl konstatován nesprávný úřední postup v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 a že žalobce byl za tento nesprávný úřední postup odškodněn. Žalovaná uvedla, že je sice pravdou, že mimosoudně přiznala a vyplatila žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 60.000,- Kč, ale její stanovisko, které v této věci zaujala, bylo neformální a nezavazující. Otázka existence nesprávného úředního postupu jako odpovědnostního titulu je totiž otázkou právní, kterou si soud musí posoudit sám a nelze ji učinit nespornou. Žalovaná má za to, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení a že leden 2005, který byl soudem I. stupně stanoven jako datum skončení řízení, pokud by nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, byl stanoven nesprávně. K tomuto datu totiž nebyly ještě vyjasněny všechny relevantní otázky, neboť bylo třeba ještě dokazování doplnit, když skutková zjištění soudu I. stupně zůstala neúplná. I když žalovaná připustila v řízení průtahy ve smyslu nečinnosti soudu po dobu jednoho roku, současně konstatovala, že řízení bylo skutkově i právně složité, po roce 2005 došlo ke změně a upřesnění žaloby a bylo prováděno v důsledku toho další dokazování. Řízení tak mohlo skončit nejdříve v prosinci 2008.

Žalovaná dále namítla, že soud I. stupně nesprávně zamítl její návrh na vypracování revizních znaleckých posudků. Žalovaná totiž nesouhlasí s určením ceny nemovitostí tak, jak byly stanoveny v žalobcem předložených znaleckých posudcích. Podle žalované se žalobci nepodařilo v řízení prokázat, že by s pravděpodobností hraničící s jistotou prodal předmětné nemovitosti za jím tvrzenou cenu. Žalobce ani s jedním ze slyšených svědků neuzavřel žádnou konkrétní smlouvu, např. smlouvu o smlouvě budoucí, nebyla dohodnuta konkrétní prodejní cena a zájem svědků o koupi předmětných nemovitostí se tak pohyboval pouze v rovině obecného zájmu. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek v napadeném rozsahu změnil tak, že se žaloba zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce v písemném vyjádření k odvolání žalované uvedl, že odvolání má za nedůvodné. Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 25.8.2010 v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2010, výslovně uvedla, že „*po provedeném šetření Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona*“. Pokud nyní tvrdí, že toto její stanovisko je neformální a nezavazující, jde o tvrzení ryze účelové. Stanovisko bylo vydáno k tomu pověřeným státním orgánem v souladu s příslušným právním předpisem a na jeho základě byl uspokojen nárok, který žalobce u žalované uplatnil. Pokud Obvodní soud pro Prahu 2 nekonstatoval v tamním řízení existenci nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze, činil tak výlučně na základě stanoviska žalované, která tento nesprávný úřední postup uznala. Pokud tedy v tomto řízení dospěl soud I. stupně k závěru, že existence nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze je dána, učinil tak nejen na základě tohoto stanoviska, ale i na základě dalších důkazů, které v řízení provedl.

Žalobce dále konstatoval, že soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze a zahájené dne 21.2.2001, mělo být skončeno do

25.1.2005, když tuto dobu shledal za přiměřenou složitosti věci i ostatním v řízení nastalým skutečností. Soud I. stupně tedy podle žalobce posoudil otázku existence nesprávného úředního postupu i okamžik, ke kterému mělo řízení skončit, bylo-li by přiměřeně dlouhé, zcela správně a v souladu se sjednocujícím stanoviskem Nejvyššího soudu ČR. Soud I. stupně podle žalobce také správně zhodnotil důkazy, vztahující se k určení ceny nemovitostí, jakož i k tomu, že v řízení byl prokázán záměr žalobce předmětné nemovitosti prodat vážným zájemcům, kteří tuto skutečnost v řízení potvrdili. Za nepřipadnou má žalobce námitku žalované, že nebyla uzavřena s těmito zájemci žádná konkrétní smlouva, neboť žádná taková smlouva ani v danou chvíli být uzavřena nemohla. Nemovitosti byly neprávem zapsány do konkursní podstaty společnosti Vxxx, a.s. a žalobce s nimi fakticky nemohl disponovat, tj. ani uzavírat podobné smlouvy. Zájem potencionálních kupců se tak mohl jen stěží pohybovat na jiné úrovni, než v rovině zcela konkrétně projeveného zájmu. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku II. o věci samé potvrdil a ve výroku IV. o nákladech řízení jej změnil tak, jak navrhoval ve svém odvolání.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř., ve znění účinném do 31.12.2013 (čl. II. odst. 2 přechodných ustanovení zák.č. 293/2013 Sb.), napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné, byť na základě zčásti odlišných důvodů, a v kontextu s tímto závěrem, že odvolání žalobce do nákladového výroku je nedůvodné.

Podle ust. § 1 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 téhož zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

Podle ust. § 5 téhož zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena : a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 13 zák.č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (odstavec 1). Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (odstavec 2.).

Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, jíž se nelze zprostit, je zapotřebí současného splnění tří podmínek : 1/ nesprávný úřední postup, 2/ vznik škody a 3/ příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 2 Cdon 129/97). Protože zákon č. 82/1998 Sb. obsahující zvláštní úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou orgánem státu, blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet (podle ust. § 26 citovaného zákona) z ustanovení občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění pozdějších předpisů, dále jen – “obč. zák.”). Škodou zákon (§ 442 odst. 1 obč. zák.) míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou

škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. **Ušlým ziskem je pak třeba rozumět újmu spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodní události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí.** Nepostačuje přitom pouhá pravděpodobnost zvýšení majetkového stavu v budoucnu, nýbrž musí být postaveno na jisto, že při pravidelném běhu věcí – nebýt protiprávního jednání škůdce (či škodní události u objektivní odpovědnosti) – mohl poškozený důvodně očekávat rozmnožení svého majetku, k němuž nedošlo právě v důsledku jednání škůdce (škodní události). Poškozený je povinen vznik škody (ušlý zisk) na své straně prokázat. V řízení o nároku na náhradu škody tak na žalobci leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla. Aby byl splněn tento zákonný předpoklad, musí škoda existovat nejpozději v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje.

Soud I. stupně postupoval v dané věci správně potud, pokud na základě provedeného dokazování (zejména provedeným důkazem obsahem spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 14 Cm 69/2001) a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, které podrobně odůvodnil, dospěl k závěru, že na straně státu došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Tento závěr ostatně zaujala i žalovaná v rámci řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2010, jež tomuto řízení předcházelo, v němž se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy vyplývající právě z nepřiměřené délky řízení před Městským soudem v Praze vedeném pod sp.zn. 14 Cm 69/2001, a na základě tohoto svého závěru též žalobce mimosoudně odškodnila.

Soud I. stupně se dále správně zabýval tím, zda na straně žalobce vznikla v žalobě tvrzená škoda a zda je tato škoda v příčinné souvislosti s porušením zmíněné povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu I. stupně, že s přihlédnutím k obsahu spisu 14 Cm 69/2001 lze mít za to, že za dobu, kterou by bylo možno posoudit ještě jako přiměřenou pro projednání a rozhodnutí věci, a to jak s přihlédnutím k předmětu žaloby, chování účastníků, postupu soudu, obtížnosti sporu, tak i vzhledem k průměrné době trvání obdobných sporů, lze označit druhé rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20.12.2004, tedy okamžik jeho případného nabytí právní moci, tj. 25.1.2005, když k tomuto datu lze s přihlédnutím i k dalšímu procesnímu vývoji mít za to, že mohlo být ve věci pravomocně rozhodnuto. Žalobci tak mohly být k tomuto datu předmětné nemovitosti nejdříve vydány a mohl začít realizovat svá vlastnická práva. Byť je pravdou, že Vrchní soud tímto svým v pořadí druhým rozhodnutím zrušil rozsudek soudu I. stupně s tím, aby tento soud zkoumal další právní otázky, je třeba nahlížet na celé řízení jako celek a uvažovat o přiměřené době trvání řízení i ve vazbě na další následně vydaná rozhodnutí. Zejména lze poukázat na konečné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, v němž tento soud v podstatě přisvědčil úvahám soudu I. stupně v rozhodnutí, které bylo vydáno ještě před 25.1.2005. V podrobnostech k těmto dvěma výše uvedeným závěrům odvolací soud odkazuje pro stručnost na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

Soud I. stupně dále sice správně směřoval vcelku obsáhlé dokazování k prokázání tvrzení žalobce, zda by žalobce mohl při pravidelném běhu událostí předmětné nemovitosti prodat, a to za cenu vyšší, než jakou za jejich prodej získal po skončení řízení ve věci 14 Cm 69/2001, a učinil z něj i odpovídající skutková zjištění, avšak tato zjištění již nesprávně posoudil po stránce právní. Odvolací soud totiž nesdílí jeho závěr, že by při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou mělo bývalo dojit k prodeji nemovitostí jak v xxx, tak i ve xxx právě následně po 25.1.2005.

Žalobce ke svému tvrzení ohledně prokázání existence vzniku škody, resp. ušlého zisku, jakož i příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti na straně státu a vznikem škody (ušlého zisku), označil řadu důkazů - čestná prohlášení osob, výslechy svědků – potencionálních zájemců o koupi nemovitostí, listiny i znalecké posudky. Z těchto důkazů sice vyplynulo, že žalobce měl zájemce o koupi předmětných nemovitostí, nicméně z této skutečnosti nelze ještě dovodit, že by při pravidelném běhu událostí došlo k uzavření kupních smluv a že by tyto nemovitosti skutečně těmto zájemcům v uvedené době prodal.

Jde-li předně o čestná prohlášení J. D., xxx společnosti Sxxx Lxxx, s.r.o., P. P., xxx společnosti AxxxS, a.s., JUDr. V. P., xxx společnosti Axx xxx, a.s., a Mgr. J. P., zástupce společnosti Jxxx xxx xxx xxe, která žalobce předložil soudu, a jimiž chtěl prokazovat tvrzené výše uvedené skutečnosti, pak odvolací soud nesdílí názor soudu I. stupně, že by tato prohlášení, byť v souvislosti s následnými výslechy osob, jež tato prohlášení sepisovaly, mohla být označena za důkazy důvěryhodné a vypovídající. Nelze totiž přehlédnout, že jsou všechna psána v naprosto totožném duchu, neboť ve všech se objevují shodné formulace, např. o tom, že „zástupci společnosti FinArt, s.r.o. měli velký zájem nemovitosti prodat, ale k prodeji nedošlo, neboť“, či že „cenová nabídka se pohybovala na „úrovni“ ... Kč“, či „vzhledem k tomu, že jsem již nechtěl čekat na vyřešení sporu...“ atd. , což ve svém důsledku svědčí spíše o jejich nevěrohodnosti a zjevné účelovosti, než aby byly schopné bez pochybností prokázat žalobcem tvrzenou skutečnost.

Jde-li o výpověď svědka Ing. P., pak jestliže z této výpovědi vyplynulo, že jednání o koupi nemovitostí měla být ze strany společnosti AxxxS, a.s., započata se žalobcem v roce 2003 a ukončena koncem roku 2004, přičemž až do 25.1.2005 lze mít vzhledem k výše uvedeným závěrům dobu probíhajícího řízení u Městského soudu v Praze sp.zn. 14 cm 69/2001 za přiměřenou, nebylo možné k výpovědi tohoto svědka přihlížet, neboť jím bylo fakticky prokazováno období, které není pro danou věc rozhodné. Mezi tvrzenou škodou a porušením povinnosti tak nemohla z tohoto důvodu existovat příčinná souvislost. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani předložená smlouva o budoucí kupní smlouvě, která navíc nebyla ani datována, ani podepsána. Nelze tedy v případě uvedené společnosti hovořit o skutečném zájemci o koupi, když navíc uzavření takové smlouvy o budoucí kupní smlouvě samotná existence probíhajícího řízení u Městského soudu v Praze nepochybně ani nebránila.

Jde-li dále o výpověď svědka J. D. a JUDr. P. (a bez ohledu na výše uvedený závěr i jde-li o výpověď svědka P.), pak i když každý vypovídal o souvislostech s jinými nemovitostmi, lze dojít ke stejnému závěru, že ani v jenom případě nelze dovodit, že by mezi zájemcem o koupi předmětných nemovitostí a žalobcem jako prodávajícím byla uzavřena konkrétní dohoda (zejména, pokud jde o výši kupní ceny) tak, aby bylo možné usoudit, že šlo o skutečné a vážné zájemce a že pouze jen probíhající řízení u Městského soudu v Praze by bylo jedinou překážkou uzavření kupní smlouvy.

Pokud žalobce i zástupce společnosti AxxxS xxx, a.s., svědek P., jako zájemce, poukazovali na tzv. memorandum ze dne 21.6.2006, pak ani z obsahu této listiny žádná konkrétní dohoda stran o koupi či prodeji předmětných pozemků nevyplývá. Navíc se zde zmiňuje pouze jen jakási směnná smlouva mezi žalobcem a společností Cxxx xxx, s.r.o., kromě toho blíže nespecifikovaná (jde-li o výměry tam uváděných pozemků). Uvedená listina tedy nemá pro úvahy o pravidelném běhu událostí, které by vedly k uzavření kupní smlouvy, žádnou vypovídací hodnotu.

Tvrzení žalobce, že měl závazky vůči svým věřitelům a že měl zájem předmětné nemovitosti prodat, aby tyto závazky umožnil, není pro závěr o tom, že žalobci vznikla škoda v příčinné souvislosti s prokázaným nepřiměřeně dlouhým řízením, právně významné.

Skutečnost, že žalobce mohl nabízet své nemovitosti k prodeji, mohla být a byla z jeho strany prokázána, nicméně z důkazů, které žalobce označil k prokázání svých tvrzení, nebylo postaveno na jisto, že by při pravidelném běhu věci, tj. nebýt škodní události (nepřiměřeně dlouhé řízení), došlo (mělo dojít) ke kontraktačnímu procesu završenému uzavřením kupní smlouvy, tedy že by žalobce jako poškozený mohl *důvodně* očekávat rozmnožení svého majetku.

I když výslech svědka Mgr. J. P. nebyl soudem proveden, přestože byl žalobcem navrhován (viz čl. 211), byl by takový výslech s přihlédnutím k obsahu čestného prohlášení jmenovaného, nadbytečný. Společnost Jxxx xxx xxx xxe, jejímž byl jmenovaný Mgr. P. zástupcem, byla (měla být) totiž jen pouhým zprostředkovatelem zájemců o koupi, navíc ani z tohoto čestného prohlášení nevyplývala žádná konkrétní dohoda o konkrétní ceně s konkrétním zájemcem. Pouhé tvrzení o tom, že předmětné nemovitosti byly k prodeji nabízeny a že byl obecně o ně zájem, stejně jako uvedení pouhého rozmezí cenové úrovně pro prodej obdobných nemovitostí, která zde byla v té době, nemohou naplnit závěr, že by při obvyklém běhu událostí byla konkrétní kupní smlouva s konkrétní kupní cenou též fakticky uzavřena.

Odvolací soud proto z těchto důvodů, na rozdíl od nesprávného úsudku soudu I. stupně, dospěl k závěru, že zde nejsou naplněny předpoklady odpovědnosti státu za škodu, když zde není dána žalobcem tvrzená újma spočívající v rozmnožení majetkových hodnot prodejem nemovitostí následně po 25.1.2005, neboť žalobcem tvrzený (a prokazovaný) zájem o prodej nemovitostí nemá povahu pravidelného běhu událostí a zůstává jen v rovině spekulací a obecného nekonkrétního zájmu (některých subjektů) o koupi nemovitostí, a není zde dána ani příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení o vyloučení nemovitostí z konkurzní podstaty a žalobcem tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku (nebýt nepřiměřeně dlouhého řízení).

Vzhledem k výše uvedeným závěrům, kdy odvolací soud, na rozdíl od soudu I. stupně, neshledal žalobu důvodnou ohledně nároku na náhradu ušlého zisku související s případným prodejem předmětných nemovitostí, neshledal důvodnou žalobu ani ohledně nároku žalobce na náhradu škody ve výši 3,934.330,- Kč vztahující se k žalobcem tvrzené vyšší daňové povinnosti z daně z příjmu právnických osob, který s předchozím nárokem obsahově souvisí.

Z uvedených důvodů odvolací soud poté, co věc posoudil odlišně od soudu I. stupně po právní stránce, neshledal žalobu důvodnou, proto napadený rozsudek v napadeném vyhovujícím výroku II. o věci samé změnil podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, že se žaloba zamítá.

Vzhledem k tomu, že žalovaná měla v řízení před soudy obou stupňů plný procesní úspěch, avšak žádné náklady jí nevznikly, bylo o náhradě nákladů řízení rozhodnuto s odkazem na ust. § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř., a contrario tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

O nákladech řízení státu bylo rozhodnuto podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., když s přihlédnutím k procesnímu neúspěchu žalobce byl žalobce určen povinným zaplatit České republice částku 8.864,- Kč za vyplacené znalečné a svědečné.

Ve výroku I. o zastavení řízení a v zamítavém výroku III. nebyl rozsudek odvoláním napaden, proto v tomto rozsahu nebyl ani odvolacím soudem přezkoumáván a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni; přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

V Praze dne 3. prosince 2014

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. T. N.